

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА.

III

П-12526

1923-1-24

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
ІМЕНІ
ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ.

Ч.

27610/IV

(1923)

III

n-12.526

1923-1-24

27610/IV.

08

СВІТ ДИТИНИ

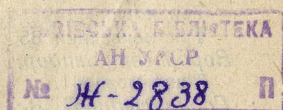
АЛЬМАНАХ ДЛЯ ДІТЕЙ.

РІЧНИК IV.

27610

Роз. 210 - 4/5 50

Львів—Київ.
Накладня Михайла Таранька.
1923.

Зміст IV річника.

1. Вірші.

Бабій Олександр:

Вакації 89.
Взимі 18.
Добраніч, котику 142.
Дідусева казка 178.
Збиточник 75 - 76.
Івась і зайчик 115,
Мати 51.
При книжці 150.
Хлопя й песик 192.

Браташ О.:

Поклін безсмертному Тарасови 33.

Веселка Соня:

Маєвий хрущ 83.
Чар весни 75.

Вільшина Остап:

З Чорногори 25.
Іванко й котик 29.
Сирітка 38
Хмаринка 65.
Що се таке 168.

Вільшенко Ярослав:

Ангел Хоронитель 83.
Гей до школи 129.
Давна слава 128.
Дощик 112.
Діти 104.

Діточа присяга 35.
Зимою 10.
Коляда 2.

Місяцева казка 169.
На могилах героїв 161.
Немила пригода 99.
Пильна Гануса 46.
Розмова 90.

Сон Дарусі 74.
Три котики 149.
Три медведики 85.

Воробкевич Ізидор:

Рідна мова 41.

Гординський Б. В.:

Весілле заяців 54.

Завадович Роман:

Бабуся казочку говоре 97.
Бульба 191.
Вічна пісня 17.
Грудень 185.
Грицько і Брисько 160.
Замкнули нам школу 153.

З вирею 57.

Сирітська ніч. 93

Сусідки 163.

У приятеля 171.

Федь і киця 182.

Заклинський Богдан (Богданко):

Дітям на сон 87.

Хатка 56.

Зеленівський Корнило:

Вітчизна 23.

Сонічко 48.

Хто ти 15.

Д. Ольга:

Байка 123.

Дід Сава:

Ганочка і павич 136.

Дорожук С. М.:

До школи 137.
Для Неньки 145.
Рідна пісня 121.

Калинець Сильвестер:

В гаю 73.

Ковбель Семен:

Мама 22.
Співаночки 43.
Чуже просо 30.

о. Костельник Гавриїл:

Літо 113.

Кулик Богдан.

Мій песик 45.

Куликівна Софія:

Мамин помічник 11.
Юрчиків лист 3.

Лепкий Богдан:

Смерть Шевченка 39.
Шевченкова верба 38.

Магир Микита:

Весна 49.
Доктори 114.
Маруся 147.
Мудрець 47.
Над річкою 139.
Розбишаки 131.
Соня 155.
Спір о молочко 107.
Світ української дитини 1.
Хлопчик і горобчик 54.

Михалюньо Ганна:

Не плачте, батьки 105.
Перші квітки 81.

М. К.:

Діти просять 177.

Нуся:

До моїх сестричок із «Світика» 16.

Омельянович Павло:

Слово о борбі князя Мстислава з Редедею 77—79.

Підгір'янка Марійка:

Літо 122.

Отче наш 86.

Під Твою милість 91.

Стенин Зеньо:

В навечере св. Николая 1923. — 186.

Франко Петро:

Школярка Наталя 107.

Хронович Володимир:

Прийдуть наші діти 9.

Шевченко Тарас:

Заповіт 40

Заступила чорна хмара 36.

Доля 37.

Учітєся 37.

Шкрумеляк Юра (Ігорків):

Вчений Мурко 50.

Кіці бавляться 58.

Курачка 98.

Милянї баньки 158.

На совганці 47.

Самі собі в дома 66.

Сон дитини 42.

Чим живляться звірята 6.

Чи мурин буде білий 67.

Ріжні вершики (в перекладі Богданка):

Колачі 55.

На сіножати 55.

Чемний школярник 98.

2. Байки і казки.

Байки Езопа:

Вовк і журавель 48.

Ворона в чужім пір'ю 191.

Геракль і візник 64.

Два приятелі й медвідь 96.

Кухар і собака 160

Лис і ворона 55.

Осел у львиній шкірі 32.

Рибалка 72.

Ягнятко і вовк 148—149.

Бабій Олександр:

Сон котика Мурця 26 27.

Буш Вільгельм:

Жвач 100—101, 108—109, 116—117, 124—126.

Укараний ласун 4—5, 12—13, 20—21.

Вільшенко Ярослав:

Вірна собачка 28—29.

Пригода недільного рибалки 132—134.

Пригода з фаєрверком 140—141.

Пригоди недільного риболова 156—157, 164 166.

Хиткий стовп 44—45.

Хитрий вовк 19.

Д. Ольга:

Богдан Псуйко 52—53, 60—61.

Дід Сава:

Байка про курочку, що запобігла кінцеві світа 68—70.

Неслухняний півник 119.

Макушинський Корнель:

Швець Копитко й качур Квак 172—

173—179—181—187—188—189—

190—191.

Народні байки (зі збірки Володимира Гнатюка).

Боязкий заяць 118.

Заяць і лисиця 143 144.

Когутик і курочка 94—95.

Пчола і гуска 147.

Слонь і дівчата 16.

Як заяць перехитрив вовка 131.

Як заяці виратувалися від смерті 22.

Худачек Й.:

Каштан та смерека 120.

Шпак та качка 24.

Черкасенко С.

Гайдамака Федь 43, 62, 84.

Читвуд Кеді Анета:

Скриночка 102—103, 110—112.

Шкрумеляк Юра (Ігорків):

Як лис грав копаного мяча 92—93.

о Штокалко Павло:

Воробчики і курочка 134.

Квочка і курятка 59.

Орел і гусь 64.

Ріжні казочки:

Мудра рада 31—32.

Сірий заяць 32

Як Андрійко убив змія 118.

Князенко Ясінь 80.

Клопіт 158.

Пес і когут 8.

Сотик 107.

Синиця та ластівка 24.

Сивко і Копцю 159—160.

Сміливе курятко 87.

Чмілі і пчоли 85.

3. Оповідання.

Ветекамп Г. Лукія:

Китайська філіжанка 167—168, 175—176, 183—148.

Заклинський Богдан (Богданко):

Китайська королева Сілінчі 95.

Гійо М.:

Два процесовичі 56.

Евальд Карло:

Дикий мак 139.

Магур Микита:

Чобітки і ходачки 14.

Підгір'янка Марія:

На волі 27.

Толстой Лев:

Военний образок 88.

Ріжні переклади:

Добрий примір 163.

Кінь Левця 127—128.

Повінь 155.

4. Пісні й ноти.

М. Гайворонський:

Мудра Киця 7—8.

Миролюб:

Пісня школяря 63.

Б. і Л. Лепкий:

Журавлі 71—72.

Р. Завадович:

Пісня школярів »Рідної Школи« ім.
св. Володимира і Ольги у Вінніпегу
174.

5. Всячина.

Веселий кутик 58.

Діточі іграшки 88.

Діточі помічення 8, 16, 56.

Допись з Помор'ян 151.

Забави для дітей 104, 135—186.

Наші читачі 7, 15, 23, 30, 182.

Заголовна вінета «Світа Дитини» є тво-
ром Осипа Куриласа.

Обгортка є твором графіка Роберта Лі-
совського.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

виходить два рази в місяць.

Світ української дитини.

Від Кавказу і від Дону
За Карпати і по Сян
Рідна пісня, рідна мова,
Рідний український лан.

Як широка Україна,
Українське серце бє,
Все рідненьке, дорогеньке,
Все нам миле і своє.

Для України плекають
Діти в серденьках любов,
Бо за неї проливали
Наші предки свою кров.

Про Україну співають
Діти гарні пісеньки,
Так як то колись співали
Наші славні козаки.

За Україну молився
Славний батько наш Тарас,
За Україну терпів він
І карався довгий час.

І тепер в тяжку годину
Молім Бога за наш край:
Боже, Отче справедливий,
Не карай нас, не карай!

М. Магир.

Коляда.

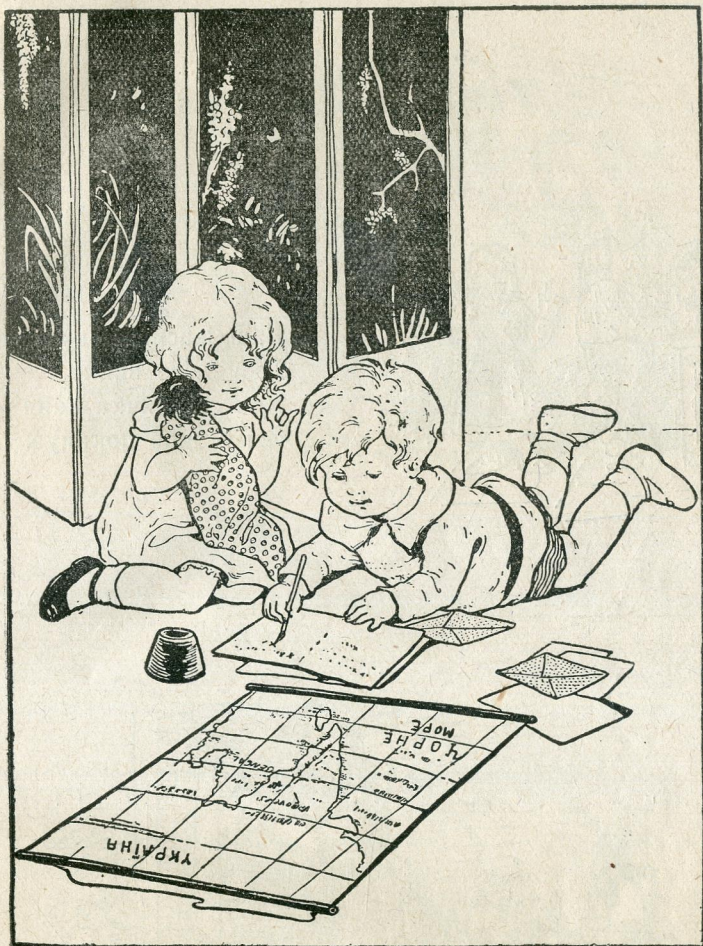
Нова радість стала,
Яка не бувала;
Над вертепом зоря ясна
На весь світ засяла!

Пастирі з ягнятком
Перед сим Дитятком
На коліна припадають,
Царя-Бога вихваляють.

І ми малі діти,
України квіти,
Тут Ісусику приспіли,
Щоб поклін зложити.

Щоб поклін зложити,
Щоб Тебе просити:
Даруй волю Україні!
Просять малі діти!

Для себеж благають:
Най вже з малку знають
Труд і працю віддавати
Для Рідного Краю!

Юрчиків лист.

Юрчик раз письмо писав
Дві довжезні хвилі...
А самі в нім посилав
Поцілунки милі.

І хоч Юрчиків листочок
Міг бути чистіший,
Мамі сей листок малий,
Видавсь тим любійший.

З англійського переробила Софія Куликівна.

Вільгельм Буш.

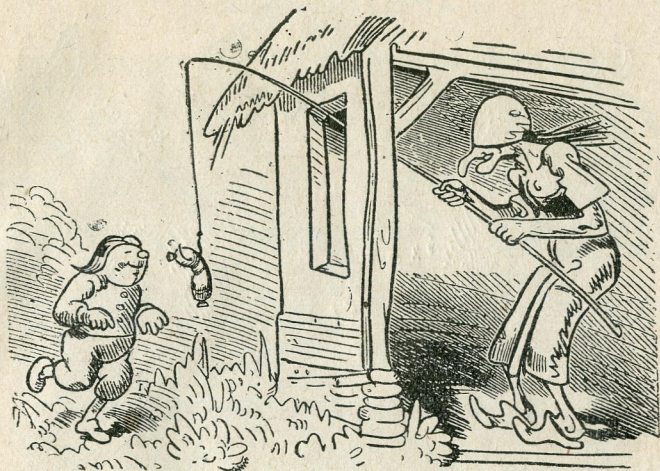
Укараний ласун.

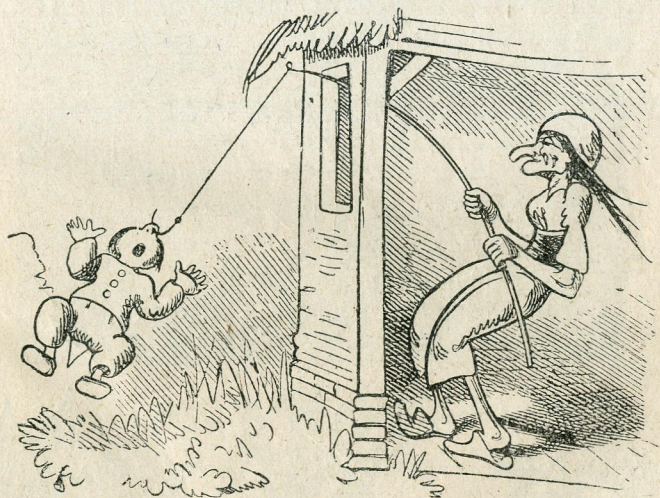
1. Наш Івасик Покутасик
Ласує без впину,
Хоч сестричка Ганя радить
Йому, щоб покинув.

2. Але кара не далеко,
Ой, іде вже мати,
Іде з буком, треба скоро
Тікати із хати.

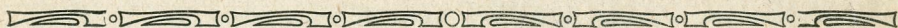

3. Аж до хати чарівниці
Добіг наш Івасик:
Глип, аж висить там ковбаска,
Зрадів Покутасик.

4. А тимчасом гачок вудки
Чіпився до носа,
Чарівниця в хату тягне
А Івась голосить.

(Дальше буде).

Чим живляться звірята?

Риба любить хробачки,
А пташина комашки,
Вівці все пасуть травицю
А горобчик їсть пшеницю.
Бузьок ловить всі вужі,
Киця миші їсть товсті,
Коник любить міх вівса,
Віл солому заїда.
Ослик зїсть і будаки,
Песик лиш м'ясні куски,
Свинка рие все в гною,
Кріль їсть травку молоду.
Гусці лиш ячмін' смакує,
Курка просом не гордує,
Киці молоді й песята
Люблять молочко хлєп'яти.

Наші читачі.

Ольця Шепарович зі Львова.

Для Ольці — „Мудра Киця“.

Alllegretto

Сю пісеньку скomпонував: *М. Гайворонський*.

Діточі помічення.

1.

Славко носив три тижні зернятка воробцям до города — а в кінці питає:

»Мамо, як довго треба, щоби воробець став орлом?»

»Воробець все буде воробцем; він ніколи не виросте на орла».

»А чомуж тато до вас все кажуть: Не роби з мухи вола...?»

2.

»Мої діти, спершу люди писали на піску, на корі з дерев, на листю пальм і кактусів, відтак на дощинках, по-

тягнених воском, а також на камінних плитах.»

Ольця важко зітхнула:

»Бідні тоді були листарі, коли замсть легеньких листів мусли носили цілі купи каміння».

2.

Галя стовкла ляльці голову, а мама потішає: »Не плач, тато куплять нову голову, я приліплю, тай буде добре».

Небавом вилізла Галя на дерево: »Що ти робиш? Чи хочеш розбити собі голову?»

»Нічого, тато куплять нову, а мама приліплять».

Пес і когут.

(З чеського).

Привязали пса на ланцух коло буди, щоби вартував господарства. Гривко доглядав, але був дуже сердитий і ніхто до нього не смів наблизитися. Побачив се тато і каже: Відв'яжемо Гривка і подивимось, як буде доглядати, коли не буде прив'язаний. Відв'язав пса. Гривко радісно скакав і бігав по дворі. Потім ляг собі на приспі і добре доглядав маєтку цілий день, цілу ніч і знов цілий день.

Когут аж дивувався, що Гривко такий веселий, що вже не сердиться. Питався його, чому так змінився.

— То є так — каже Гривко. — Коли я був прив'язаний, не мав ніякої радості з того, що мушу вартувати. А тепер, як мене відв'язали, вартованне дуже радує мене. При тім можу пробігатися, поглянути у всі кутки. А се ліпше, як бути прив'язаним на ланці!

Вподобалося се когутови і покивав головою, що справді ліпше служити на свободі, як на ланці.

Переклав Богданко.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморевича 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Прийдуть наші діти!

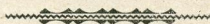
(В п'яту річницю проголошення Укр. Нар. Республіки).

А хоч би й так судила люта доля,
Що ляжем всі в тій боротьбі
І що найменшого проміння Волі
Ми не добудемо тобі —

Так знай про се, нещасна Україно,
Що наша кров і що наш труд
Нових прикличе местників руїни,
Що наші діти тут прийдуть!

Прийдуть, прийдуть... і піднесуть в потреби
Сей синьо-жовтий стяг, сю силу,
Яка тепер нам сяє сонцем неба
І з нами йде в могилу.

В. Хронович.

Зимою.

На дворі мороз тріщить!
Оля, Галя, Славко, Сенько
Повдягалися тепленько
Та у сад біжать в сю мить.

Ще й узяли саночки.
»Гей, ліпімо бабу з снігу!«
Кричить Оля й Славцо в бігу,
»Жваво, скоро раз, два три!«

Й за хвилиночу малу
Стоїть баба вже готова,
Аж Галюся й Сеньо знова
Завели снігом війну.

Ой, завзятий кипить бій,
Бо наш Сеньо не дармує,
А Галюся не дарує —
Летять кулі, Боже мій!

Я. Вільшенко

Мамин помічник.

Міцьова мама чорнила раз кухню.
 Аж хтось там стук - стук до
 [дверий;
 Мамуся вийшла, щоби отворити—
 Лишивсь панич Міцьо у хаті
 [самий...

Та якуж, вернувши, несподі-
 [ванку мала?
 Дитина в одержі як сніг,
 Трудилась так гірко, аж доки не
 [стала
 Від личенька чорна до ніг.

З англійського переробила Софія Куликівна.

Вільгельм Буш.

Укараний ласун.

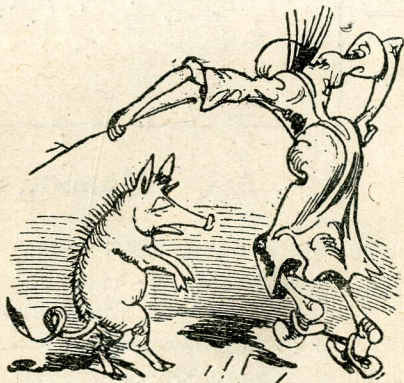
5. Затягнула тай узяла
Прут якийсь у руки,
Думав Івась: «Буде бити,
Не минути муки!»

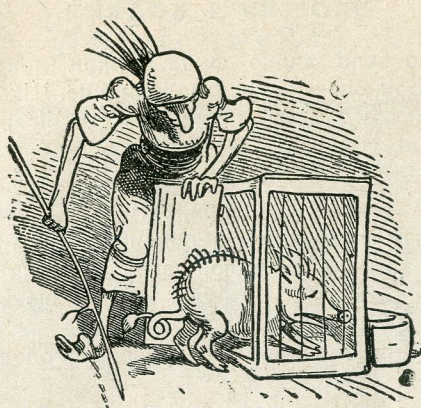
7. Насамперед він голову
Враз дістав із рилом,
І той хвостик від сорочки
Йому покрутило.

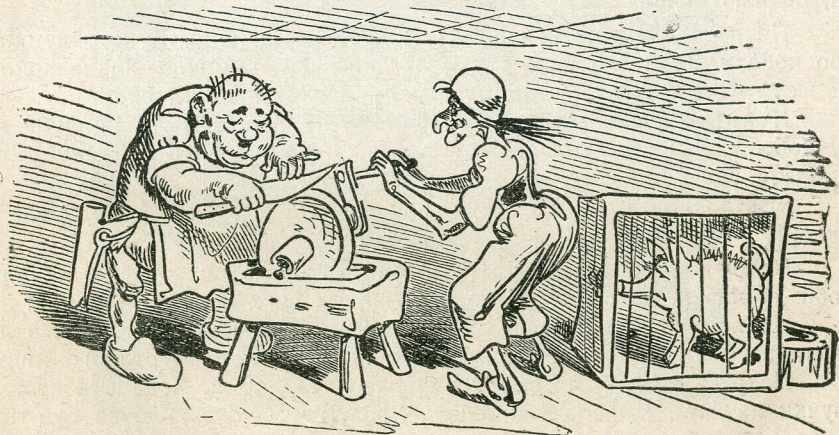
6. Та вона його не била,
Лиш так замахнула
І Івасика малого
В свинку повернула.

8. Так поволи цілу свинку
З Івася зробила.
Що то може чарівниця,
Яка в неї сила!

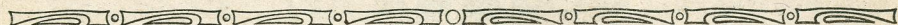

9. Потім взяла тай Івася
У коєць загнала:
»Буде з нього гарне мясо,
Досить буде й сала.«

10. Вже чоловік чарівниці
Взяв ніж на точило—
Дивиться Івась із койця:
»Ратуй, Божа Сило!«

(Дальше буде).

Чобітки і ходачки.

Кілька днів не було видно сонця. Хмари покривали небо, а густа мрака землю. Що день робилося холодніше. Школярі йшли до школи тепло одягнені й обуті. Лиш малий Петрусь бігав іще босий, а ноги його були червоні від холоду. Його отець, бідний зарібник, усе обіцявав йому теплі й гарні чобітки, та годі було їх діждатися. —

Одного вечера зачав падати сніг. Петрусь сидів у віконці і дивився, як великими платками летів поволи сніг на землю і покривав її білим пухом. Гарно се виглядало, однак Петруся не тішило. — Як піду я завтра до школи? — Що буде, як прийдеться мені цілу зиму сидіти дома?

Такі думки стали мучити його кучеряву головку, а лице викривилося від смутку.

Батька не було дома, пішов у ліс зі сокирою, щоби хоч на хліб-сіль заробити.

»Скоро верне вечером, я йому пригадаю обіцяні чоботи« — думав Петрусь і представляв собі гарні чобітки з твердими, блискучими холявами та гарними підковами.

»І на ховзанку деколи вирвуся«! — думав Петрусь і лице його покрилося щасливим усміхом.

Був уже пізній вечір, а батька все таки не було.

»Петрусью!« — кликнула мати, — вечеряй, помолися та лягай спати, бо вже пізно!«

Петрусеви дійсно зачали очі клеїтися від ненастанного думання про чоботи, тому він радо на се згодився і не минуло кілька хвилин як Петрусь прикритий старим сіраком, заснув кріпким сном.

І сниться йому чудний сон. Батько приїхав з міста і привіз йому чоботи, такі самі, як він собі вимріяв. Вони стоять на лавці і так блищать, що Петрусь не може ними налюбуватися.

»Вставай, Петрусью!« — сказала мати, взувайся і збирайся до школи!

Петрусь аж підскаочив. Ще ніколи так радо не вставав, як нині. Побіг до лавки, де стояли його чобітки, та щож за розчаровання!

На лавці стояли ходачата, які йому батько зробив вчора в лісі з липового лика. Коло ходачат лежали дві онучки зі старого мішка.

Петрусь протирав очі кілька разів, та дарма. Ходачата стояли, онучки лежали, а з чобіт ані сліду. Зрозумів Петрусь, що се був тільки гарний сон і вже хотів плакати, але в ту мить прийшла йому інша думка. Він став оповідати родичам про свій сон і всі вони сміялися весело, а батько аж сльози рукавом обтирав.

За пів години ішов Петрусь в ходачатах до школи, що скрипіли й лишали на свіжій снігу гарні сліди.

Він оповідав малим товаришам веселу історію про свої ходачата і всім було весело і смішно.

М. Магир

Наші читачі.

Генчик Думін з Літині.

Хто ти?

(На чужий мотив)

Хоч малий я, та Вкраїнець!
Українець тілом, духом
Хто не любить Українців, —
Той не буде моїм другом!

Пан один мені дуката
Золотого обіцяв,
Щоб я мову не вкраїнську,
А чужую покохав.

Пане, красний ваш дукатик,
Але мову мого краю
Я не то, що за дуката, —
За весь світ не проміняю!...

К. Зеленіський.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Вічна пісня.

З тоненьких струн полились чисті звуки
Немов роса, що має пестрий цвіт;
Збудили в них чарівну мову руки,
А вітер ніс на скорих крилах в світ.

І слухав світ, як чисті звуки плили
Під ясным небом, серед блиску зір —
І вміть ліси собі заговорили
І весь озвався заспаний простір.

І спів піднятий вбогими руками
Із цілим світом злився у одно,
А пісня плила вольними шляхами
Мов понад філі морської судно.

І хоч рука, що пісню ту збудила
Впаде без сил й кобзи замовкне спів —
Та не умре у пісні віща сила
І вічно ме греміти піснь без слів.

Роман Завадович.

В зимі.

Мороз скрипить, а білий сніг
Засипав слід усіх доріг;
А хто лінивий в хаті спить,
Хто жвавий, той на сніг біжить.

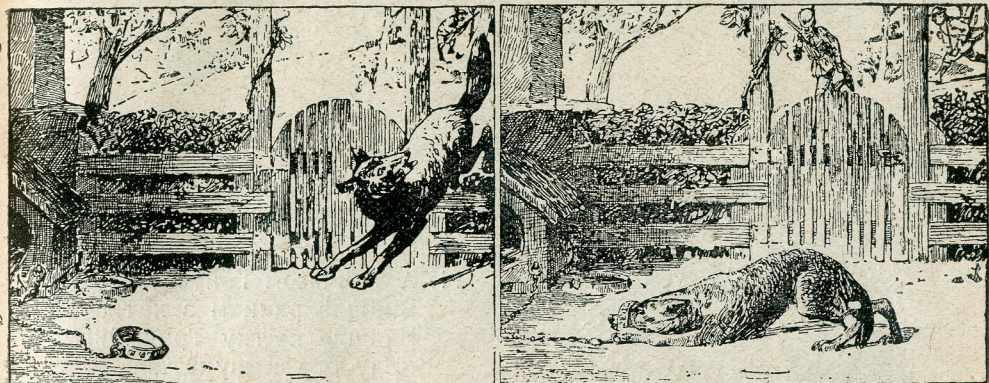
Галюся й Гриць, що люблять гру,
Санки вже тягнуть на гору
І кличуть всіх: »Гей, не ждять!
А санкуватись з нами йдять!«

Санкуються весело враз,
Бож треба навіть в зимний час
Для сил й здоровля діточок —
Повітря, руху, саночок.

Ол. Б.

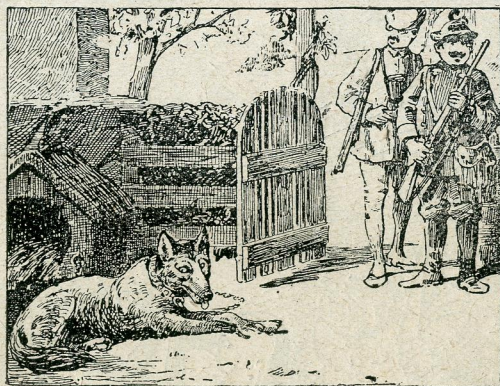

Хитрий вовк.

Вибралися ловці
У ліс полювати,
Впали на слід вовка
І нуж за ним гнати

Вовк що сил тікає,
Аж взрів песю буду
Й голову в обручку
Іхає не без труда.

Сидить вовк в обручці,
Аж надходять ловці —
Що се вовк у буді,
Ім ані в головці.

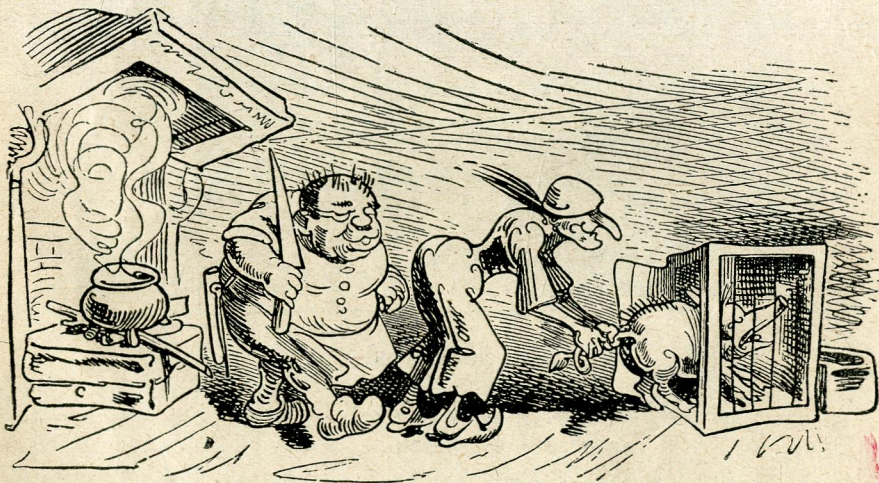

Вільгельм Буш.

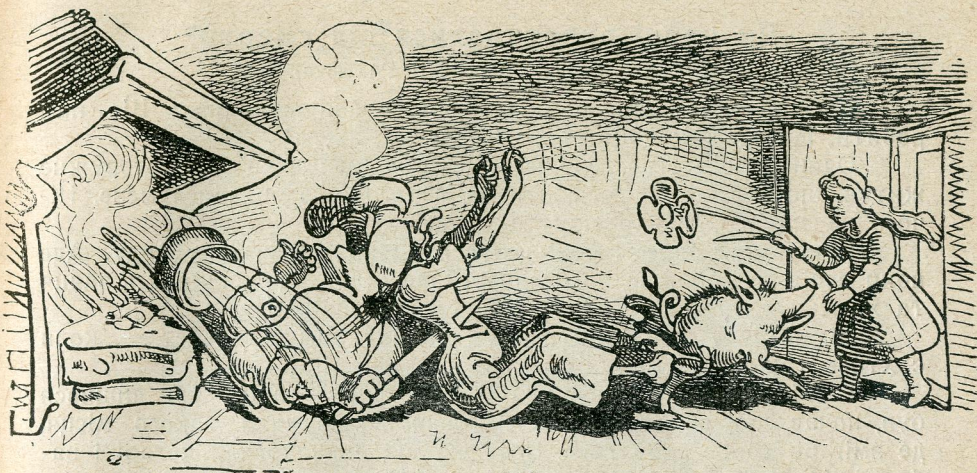
Укараний ласун.

11. А тимчасом Ганусечка
Вийшла ранком з хати,
Найшла квітку Трилелійку:
»Йду брата шукати!«

12. Вже Івася чарівниця
За хвіст витягає,
А чоловік її лютий
Гострий ніж тримає.

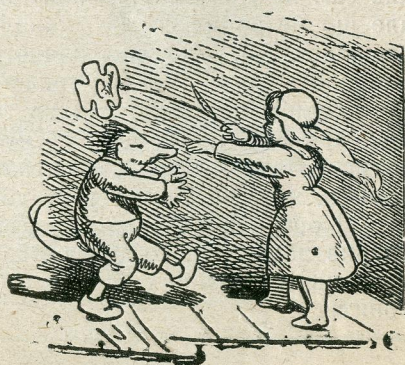

13. Аж вбігає тут Гануся,
Брат в двері пустився,

Чарівниця на ніж впала,
Чарівник спалився.

14. А сестричка Ганусечка
Тепер добре дбала,
В гору квітку Трилелійку
Над братом підняла.

15. В одній хвилі замінила
Свинку на Івася,
Ось навіщо мала квітка
Ганусі здалася.

16. Обнялися брат з сестрою,
Став Івась казати:
«Вже не буду я ніколи
Осьтак ласувати!»

Переробив Я. Вільшенко.

Як заяці виратувалися від смерти?

(З «Народніх байок» В. Гнатюка).

Посідали два заяці на оболоню і почали радити: Що нам робити, що ми так боїмося всього, а нас ніхто?

Один із них став говорити: Надоїло мені вже оте осоружне життє, що я всього боюся, а нема такого, хто боявбися мене. Нічого не зроблю, тільки піду та утоплюся!

Прибіг над берег і розмахнувся, щоби скочити в воду. Але поки вспів се зробити, його випередила жаба, що злякалася заяця та хлюсьнула в воду. Заяць станув як укопаний!

Ні, не буду вже топитися, — сказав сам до себе, — коли є хтось такий, що мене боїться!

І побіг до свого товариша. А той другий заяць, що лишився був, почав собі в неприсутности товариша шукати такого місця, де зміг би добре сховатися. Недалеко на поли косили косарі і забули збанок, а самі пішли до дому. Побачив його заяць і подумав: Аж тут я сховаюся добре!

Прискочив до збанка і почав пхатися в нього. Голову впхав, але сам не міг улізти. Забажав тоді скинути збанок із голови, але що не робив, як не скавав, як не перевертався, збанок усе держався. Подумав тоді заяць. Побіжу я до ріки, щоби в збанок набралось води, тоді я утоплю його, а сам вилізу!

Прибіг над ріку, схилив голову, почала вода набігати в збанок, але й почав збанок тягнути заяця в воду. Заяць став проситися: Пане Збанковський, пане Збанковський! Я не хотів вас топити, я лише жартував собі трохи!

І обернувся тай почав утікати назад до ліса. Як розбігся, як ударив збанком до каменя, збанок розбився а заяць побіг до свого товариша. Оповіли собі оба свої пригоди і від тоді не хотіли більше топитися.

Мама.

М—а, ма, м—а, ма!

Мама, мама, мама, ма!

Вимовляти чи писати,

Чи читати чи співати,

Слова кращого нема!

Чи сюди, чи туди,

Чи то хліба, чи води,

Чи сорочку, чи штанята,

Все до мами — не до тата —

Там безпечно від біди!

Мамо на!... Мамо дай!...

Бо ти мама на те. Знай.

Заталапав чоботята,

Щоб сховатися від тата, —

Ти до мами утікай!

Посварить, покричить,

Поцілує тай мовчить,

А як може трошки часом

По штанятках вдарить пасом,

То не дуже се болить!

Той щасливий, той жиє,

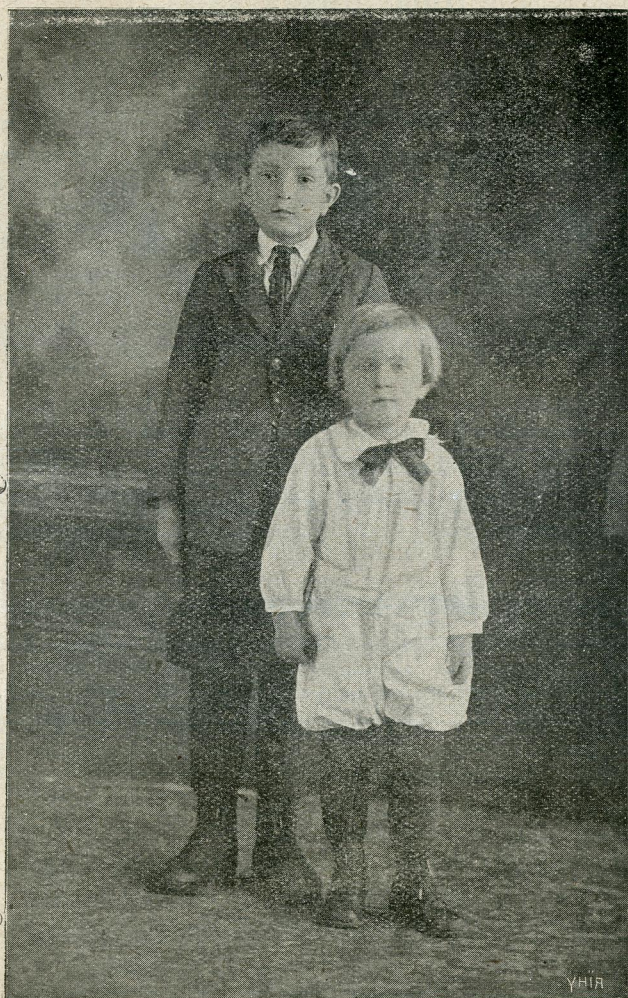
В кого мати рідна є.

Той біди вже не зазнає,

Бо про нього мати дбає.

З всего світа ся сміє.

Наші читачі.

Мирослав і Нестор Ємчуки
з Форт Вілієм у Канаді.

Вітчизна.

(На чужий мотив),

Ти моя батьківщино,
Український Краю!
Душа моя тебе так
Любить, так кохає!

Хтож би тебе не елюбив,
Земле наша власна,
Аджеж ти така весела,
І така прекрасна!

Й. Ходачек.

Шпак та качка.

(Байка).

На провесні розспівався Шпак. Співає-виспіває, а сам нічого й не чує й не бачить, тільки по всьому широкому лісі виляски йдуть. Більші й менші пташки наслухують, аж в своїх гніздах на ніжки по-підводились, шийки повитягали: так приємно було їм слухати того співу натхненного!... Слухала й ненажерлива Дика Качка, приховавшись в осоці.

Колиж Шпак на хвилинку промовк, щоб відпочити, озвалася до нього Качка такими словами:

— Добрий маєш голос, співаче! Аж радісно тебе послухати. Та тільки чи міркував ти коли про те, що своїм дзвінким голосом та милим співом ти сам собі лише шкодиш?

— Тоб то, як? — здивувався Шпак.

— А звісно!... Співаєш ти голосно, а мисливець вже десь в кущах на тебе й пантрує. Тиж такий необачний, що навіть не дивишся. Отож своїм співом сам на себе ворога наводиш. Ні, приятелю, порадилаб я тобі від щирого серця: покинь!... Послухай мене: покинь співати, а ліпше збирай собі їжу потихесеньку, помалесеньку, от так, як я збираю. І запевняю тебе: матимеш святий спокій. Ну, а коли вже там часом так закортить, що не переливки, так ти собі мугикай тихесенько, сам про себе, щоб ніхто тебе й не чув... І буде тобі добре в світі жити...

— Ех, — відказує їй Шпак, — я знаю й сам, що мій спів може мене згубити; але ж Качко моя люба, красше вже я раз-у-раз в небезпеці буду, як відмовитись мушу від найвисшої: радості, від своєї рідної мови, від свого рідного співу! До своєї пісні я кладу все моє серце й не можу без неї жити!

Синиця та ластівка.

(Байка).

— Татусю, мамусю!.. Вже прилетіла Ластівонька! — радісно гукали діти.

Ту радість вчула Синичка й незадоволено промовила:

— Бач, яка правда в світі!.. Я тут була цілу зиму, перетерпіла й мороз і слоту, а на мене ніхто й не зважає. Ту ж циндю, бачте, як радісно вітають!

— Нема чого дивуватись, — відповів їй мудрий Півень. — Вона бо повернулася до дому з далекої чужини!

З чеської мови переклав В. Старий.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

З Чорногори.

Дує вітер, віє вітер з Чорногори,
Веде вітер з бистрим Прутом розговори.
З бистрим Прутом розмовляє
Свої скарги виливає
И так говорить:

„Рідний Пруте, бистрий Пруте не спішися
Хоч часочок, хоч хвилинку задержися.

Бистрий Пруте, рідний брате,
Маю, маю щось казати —
Припинися....

„Поглянь Пруте, бистрий Пруте в наші гори,
Між зелені полонини й темні бори.

Крихти хліба де не мають
Й де мов мухи помірають
Люди з горя!...

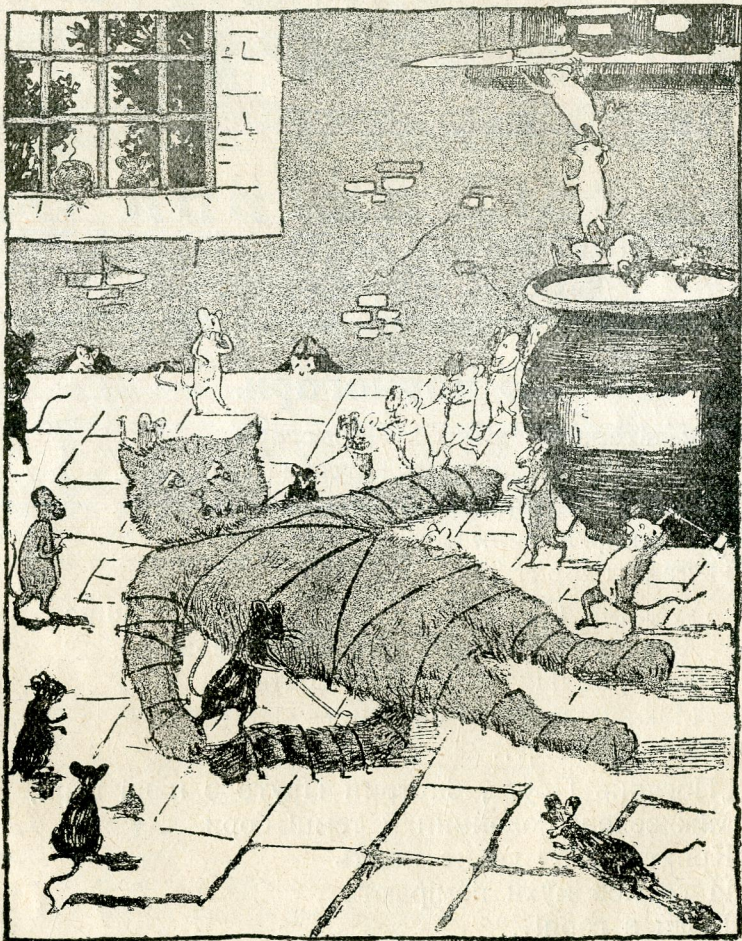
„То-ж спішися бистрий Пруте, рідний брате
Про се лихо там на долах розказати.
Нехай поміч там збирають
Й братів своїх поспішають
Захищати!...

Вільшина Остап.

Сон котика Мурця.

Бігав котик цілу днину
І зіпрів і утомився,
Як заснув він на годину,
Сон страшний йому приснився.

Сниться котикови, сниться,
Що десь ніби з шаф і з печі
Сунуть миши табунами,
Лізуть Мурцьови на плечі.

Перша миш мотуз принесла
І лапки котови вяже,
Друга миш за хвіст тримає
І сидіти тихо каже.

Трета миш кілки вбиває,
Щоб прибити міцно кицю,
А четверта миш співає:
»Не ходи на миши, Грицю.«

І як Мурка вже звязали,
До землі кілки забили,
То всі миши танцювали,
Молочко з горнятка пили.

Бідний котик наш муркоче:
— Я тепер не варта зера,
Мене миши так звязали
Ніби того Гулівера.

Таж недавно Гриць маленький
Робінзона взяв читати
Й «Гулівера» всі читали,
А я слухав коло хати.

І тепер зі мною сталось
Те, що хлопці прочитали,
Бо й мене мов Робінзона
Миши сонного звязали.

Тут замявкав бідний Мурко,
Мявкнув, крикнув і збудився;
Втер лабками сонні очі:
— Ах, се сон мені приснився.

Ол. Б.

На волі.

На зеленій гилочці пташка співала. Мила, звучна співанка сад звеселяла. Тай имила дівочка пташку співучу тай заперла в кліточку красну, блискучу. І дає їй їстоньки, водичку носить. »Співай мені співанки! — пташечку просить.

Не їсть, не пє пташечка, сидить тихенько, опустились крилечка, ние серденько. »Чом не хочеш, пташечко, їсти ні пити? Чи в золотій кліточці зле тобі жити?

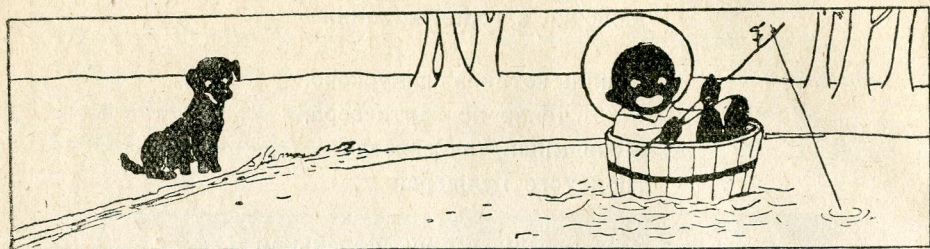
— На зеленій гилочці мило співати, — а в золотій кліточці прийдешь вмирати... Бо в садку на гилочці вільна я жила; а в золотій кліточці моя могила...

Пожаліла дівочка пташку співучу, отворила кліточку красну, блискучу. Стрепенула пташечка втішно крильцями, зазвеніла співанка полем, лугами.

Марійка Підгірянка.

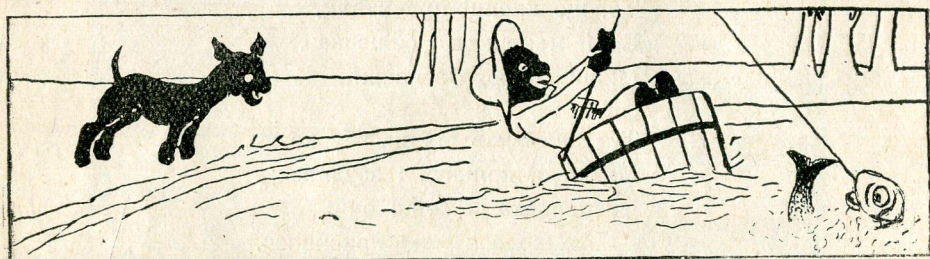

Вірна собачка.

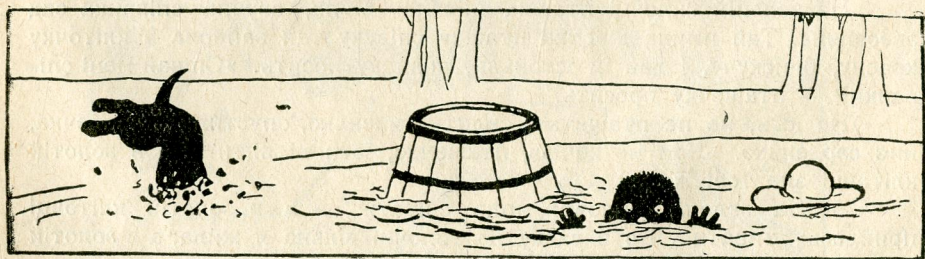
Мале муринятко
У цебрику плило
Рікою тай рибу
Вудкою ловило.

З берега собачка
На се споглядала
На смачненьку рибку
І для себе ждала.

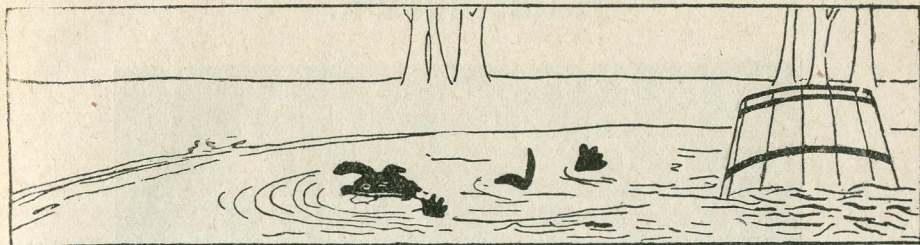
Вже риба тріпочесь,
Важка що й казати,
Мурина радіє,
Що похвалить мати.

З радощів напнялось,
Цебер похитнувся,
Хлопя беркиць в воду,
Тільки плюск почувся.

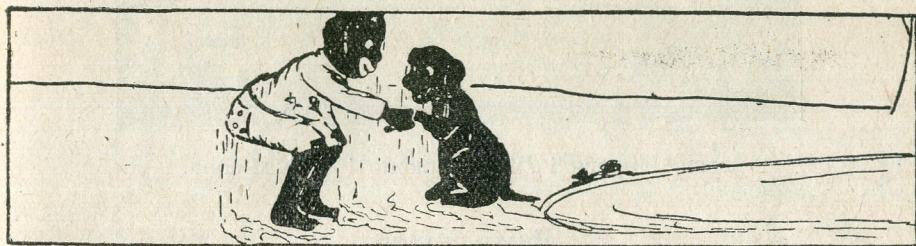
Хлопя репетує,
В воді потапає,
І тепер вже рибка
Його поснідає.

Ба ні! Ось собачка
Скакіць в бистру воду,
За сим муринятком
Пірнуло до споду.

І зникла за паном
Своїм під водою,
Довго їх не видно
Було над рікою.

Аж нараз собачка
На верху з'явилась,
Скиць і на мураві
З хлопцем опинилась.

Мурина й собачка
Стікають водою,
Тішаться, радіють
Мов рідні собою.

Мурина собаці
Складає подяку
Й каже: »Нема друга
Над вірну собаку.«

Я. В.

Іванко й котик.

Іванко маленький
Хлопчик русявенький
Котика сварив:
»Котику біленький,
Любий, дорогенький,
Куди-ж ти ходив?
Десь з хати полинув,
І мене покинув —
А я, так тужив!...«

А котик чемненько,
Вклонився низенько
Й хлопчині сказав:
»Я, любий Іванку,
Мишку-Сіроманку
В коморі лапав. —
А що Ти, мій друже,
Без мене був в тузі —
Я, того не знав!...«

Вільшина Остап.

Наші читачі.

Івась, Мирося і Ліда Прокопові з Тужилова.

Чуже просо.

Раз воробчик, добрий хлопчик,
Знайшов проса повний горщик.

Вхопив зерно, задавився,
Сів на горщик, зажурився.

Ні торбини, ні кишені,
Ні пазухи, ані жмені.

Нема проса в що набрати,
Щоб на зиму заховати.

Хиба братів попросити,
До комори поносити.

А той горщик був на возі
Серед села на дорозі.

Тільки коний запрягати
Тай завезти аж до хати.

Та воробчик се не знає,
Побратимів закликає.

Позліталися чубаті,
Тай взялися сперечати.

Аж за чуби ся вхопили,
Такий вереск! Боже милий!

Вінніпег, Канада.

Один собі тягне горщик,
Другий вже здіймає орчик.

Третий люшню вже здіймає,
Інший камінь підіймає...

А когут дивиться з боку.

»Славно хлопці! От нівроку!

»О як друкься над тим просом,«

»Тай ще мені перед носом!«...

З повагою підступає

До горщика тай питає:

»А що ви тут, хлопченята
Завелися мов щенята?«

»Геть із воза! Свині пасти!«...

»Чуже просо хтіли красти?«

»Бо за чуба як піймаю!

»З вами жартів я не знаю!«...

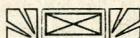
І воробці як не пишні,

Полетіли в чужі вишні.

А когут закликав кури,

Тай на просо лиш подули.

С. Ковбель.

Мудра рада.

(Турецька казочка).

Колись давно, ще за панування перших каліфів Багдадських, проживав собі у Багдаді багатючий купець. Та й був дуже скупий. Ото-ж, хоч і мав він повні скрині золота-срібла та всяких скарбів, а все тільки про те й мислив, як би ще хоч гріш зберегти та нікому з свого добра нічого не дати. Навіть » амболам, « отим, що приносять з базару всякі закупки, й тим намагався заплатити як найменше, або й зовсім нічого не дати. Дарма, що кожен знає, які вбогі люде ті амбали і як за саму найменчу нагороду тягають вони на своїх головах важелезні коші в самі найдальші кінці міста....

Ну, якось і наняв отой купець молодого амбала донести до свого дому повнісенький кіш дорогого порцелянового посуду, що купив він на базарі. Ідуть вони попліч, а по дорозі й говорить купець до амбала:

— Сину мій! Дивлюсь я на тебе: такий ти молодий та дужий! Довго ти житимеш на світі та й заробиш ще багато-багато! Бо-ж таки маєш на се досить часу. А глянь на мене: бачиш який я старий!.. Візьми в мене, синку, дешевше, бож мені вже не довго лишилося заробляти на сьому світі.

— Про мене, — каже хлопець. — Можна й дешевше. — Та й спустил ціну.

Ідуть вони далі, а купець знов почав просити й торгуватись. Юнак мав добре серце й скинув ще. А купцєви й того мало. Так і домоворилися вони до того, що мав купець заплатити амбалови за ношу тільки одін гріш.

А як дійшли вони до купцевого дому та почали сходити на гору по сходах, то купець і тут не витримав. Поклав він руку юнакови на плече та й говорить:

— Хлопче мій золотий!... Коли не візьмеш у мене й того гроша, то я тобі дам за те аж три мудрі ради.

— Про мене, — знов відповідає амбал, бо ж він був зовсім не скупий, — Не візьму вже я в тебе й того гроша, бо він мені не допоможе. Говори свої ради.

— От се добре, мій сину! — зрадів купець. — Бачу я, що ти шануєш мудрість, як вона того варта. Так послухай же мене старого та досвідченого. Коли тобі хтось скаже, що ліпше голодати, як мати повний шлунок, — ти тому не вір, бо то чиста брехня. Коли запевнятимуть тебе, що вбогість ліпша за багатство, — і сьому не йми віри. Брехня й се. Не вір і тому, хто тобі скаже, що пішки ходити ліпше, як їздити конем. Се — так само брехня. Осе тобі мої ради.

— Мудрі, нема чого казати! — промовив хлопець.

А як вилізли вони вже аж на самий дах, амбал став на краєчку та й говорить:

— Спасибі тобі, пане, — каже, — що ти мене навчив доброго. По правді кажучи, я те й сам знав, хоч я й не мудра й не досвідчена людина. Та тільки знаю я ще одну, четверту й також мудру раду. Коли дозволиш, то я тобі її скажу, бо може ти її ніколи ще не чув.

— А скажи, скажи, сину мій! — заговорив купець, радіючи, що таки не треба йому буде платити ані гроша.

Тоді амбал нагнувся з даху, труснув головою, а повнісенький кіш дорогого посуду полетів до долу. Тільки зазвонило.

— Чуеш, пане? — промовив юнак. — Коли тобі хтось скаже, що там у коші залишилась хоч одна ціла річ, — то ти не вір. То також буде чиста брехня!...

І з тими словами він швидко побіг по сходах...

Переказала Н. Ковалевська-Королева,

Гірий заяць.

(З матеріалів до Читанок М. Матвійчука).

Весело сяє сонечко і для всіх однаково світить та гріє. Пригріло воно на краю ліса і старого заяця з зайченятами. Скачуть зайчики, пустують, щипають росисту травичку. А старий заяць учить тимчасом зайчиків, як на світі жити, як від біди спасати ся.

Богато в нас, зайців, гірких ворогів, ох, як багато! І вовк-бурлака, і лис хитрун і орел, і сова і чоловік із рушницею та собаками.

Ні в день, ні в ночі не спи, бійся, тремти! Лютих ворогів багато, а оборони ніякої. Ми не маємо ні острих пазурів, ні міцних зубів, усе спасене наше в ногах. Почуєш біду, утікай швидко. Та й ноги не все дописують. Добре, коли доведеться бігти по рівнім, або в гору, а коли в долину, все треба спотикати ся, бо задні ноги дуже довгі.

Трудно, діточки, жити на світі. А ще гірше було би, як би ми заяці, самі себе кривдили.

Приязно, любчики, жийте, не робіть нікому кривди, а кривдника вистерігайтеся. Дасть Бог, прожите щасливо свій вік.

Байки Езопа.

Осел у левиній шкурі.

Натягнув раз осел шкуру із льва. Похожає гордою ходою по лісу й викрикує: »Ія! Ія!« Кричить що сили. Хоче нагнати страху всім звірям. І дійсно налякалися всі. Лис оден не злякався. Станув сміливо перед ослом і наспіхається з його:

— Мій любий, і я певно був би налякався, колиб не пізнав тебе по твоєму »Ія!« Ти є осел і ослом останешся.

(Неоден дурень у гарній одежі значив би більш, колиб мовчав. Мовчанкою ніхто не зрадиться).

◆◆◆◆◆

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Поклін безсмертному Тарасови.

Від мільонів сердець діточих,
Прийми поклін наш, Віщий Пророче!
Вони до Тебе думками линуть
Туди під Канів, на Україну.

І просять Тебе, о Батьку милий,
Додай їм гарту, додай їм сили.
Видиш, у сльозах — наша країна,
Всюди — кров, голод, смерть і руїна.

Бо время люте — Дніпр червоніє,
Десятки тисяч могил чорніє;
Гинуть братя — в кайданах скуті,
Смієсь, глузує — наш ворог лютий.

В тій важній хвилі — Ти наш Пророче,
Хоч у нас серце сміле, козаче, —
Коли рішаєсь судьба Вкраїни:
Нехай нас Дух Твій — скріпить, осінить.

О. Браташ.

Тарас Шевченко.

Се найбільший український поет. Він уродився дня 9 марта 1814 року, в селі Моринцях на Україні, а помер на чужині в місті Петербурзі дня 10 марта 1861.

Всі його вірші списані в одній великій книзі, яка зовється «Кобзар».

Діточа присяга.

А чи знаєш вже, дитино,
Хто найбільше Україну,
Хто за всіх її любив,
Її найбільше придбав слави,
Без меча і без булави
Сили їй приспособив?
Хто се наше слово рідне
І понижене і бідне
В злotosайний одяг вбрав
І таку влив в нього силу,
Що народ, що йшов в могилу,
Нове з нього життя взяв?!

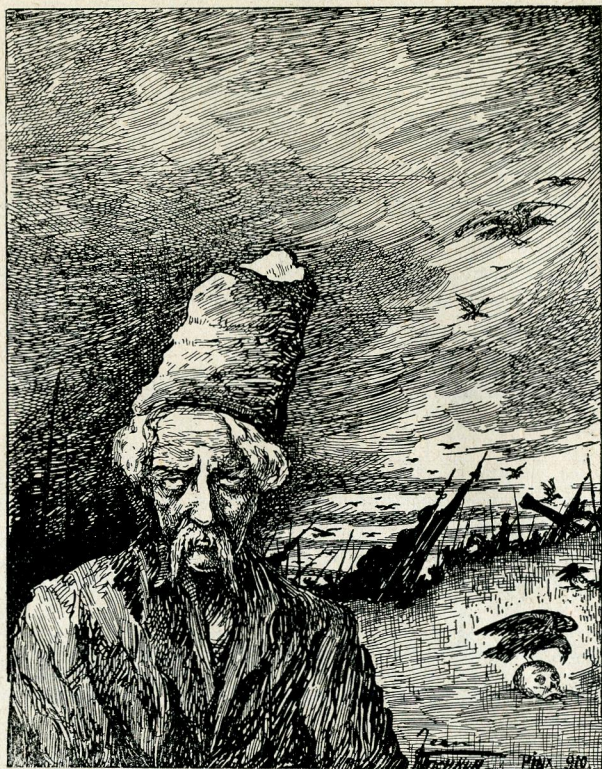
»Хто любовю і терпінням
Всім Вкраїни поколінням
Шлях до Волі показав:
»Лиш посвята, згода, труди
І любов безмежна в груди
Волі певний є застав'«?..

— Знаєм, знаєм! — кличуть діти —
В наші серденька сі цвіти
Вклав на віки Він, Тарас!
І вони в нас не повянуть,
Зорецвітом нам остануть,
Нам сіятимуть весь час!«

»Щира єдність, любов, згода,
Труд, посвята для Народу —
Заповіт Його, наш стяг;
Ми складаємо присягу,
Що не кинем Його стягу
Нашого життя ввесь шлях!«

Я. Вільшенко.

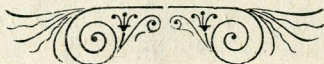

Заступила чорна хмара.

— „Не боюсь я, отамани,
Та жаль України!“
І заплавав Дорошенко,
Як тая дитина.
— „Не розсиплем вражу силу,
Не встану я знову!
Возьміть мої гетьманські
Клейноди, панове,

Та однесіть Москалеви:
Нехай Москва знає,
Що гетьмана Дорошенка
На світі немає.
А я, брати Запорозці,
Возьму собі рясу,
Та піду поклони бити
В Межигор до Спаса“.
Т Шевченко.

ДОЛЯ.

Ти не лукавила зо мною;
Ти другом, братом і сестрою
Сіромі стала; ти взяла
Мене, маленького за руку
І в школу хлопця одвела
До п'яного дядя в науку.
„Учися, серденько; колись
З нас будуть люди“ —
ти сказала.

А я й послухав, і учивсь,
І вивчився.

Ходімо ж, доленько моя,
Мій друже вбогий, нелукавий
Ходімо дальше: дальше слава,
А слава — заповідь моя.

Т. Шевченко.

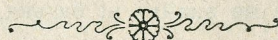

Учітєся!

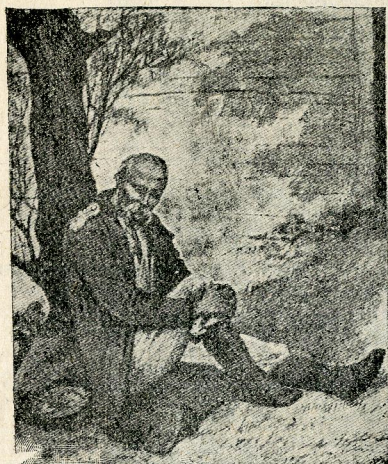
Учіться, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь:
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає.

Чужі люди цураються,
В хату не пускають,
Свої діти, як чужії,
І не має злomu
На всій землі безконечній
Веселого дому.

Т. Шевченко.

Шевченкова верба.

Коли на чорний шлях ступав,
Ішов на прогнання в неволю,
Галузку вербову підняв,
Обчімхав і забрав з собою.

Була відірвана, як він,
Від пня і від землі святої,
Засуджена на лютий скін
Серед пустині степової.

Поніс її і посадив
За фортом, в полі, на пустини,
Здалека воду приносив
І пильно підливав що днини.

Принялася і на весну
Зелене листе розпустила.
Ох якже-як була йому
Та деревина люба й мила!

Було з казарми прибіжить,
В зеленій тіні відпочати,
Положиться, верба шумить
І шепче щось над ним як мати.

Мов жалується, що весна,
Сади цвітуть на Україні.
Вонаж сумує тут одна
Посеред дикої пустині.

Летить степом листочків шум,
Немов далека пісня жалю,
Ні твоїх слів, ні твоїх дум
Нам не забути, рідний краю!

Богдан Лепкий.

Сирітка.

Був у мене батько й матіночка мила —
Та в лиху годину скрила їх могила...

Батько за Україну люті виніс муки —
Матінка померла з горя та розпуки...

Тепер я кругленька сирітка остала —
Й уся моя втіха на віки пропала...

Тепер хоч схотілаб весь світ ізшукати —
То в друге не знайду ні батька, ні мати...

Вільшина Остап.

Шевченко на смертній постелі.

Смерть Шевченка.

Умер поет. Далеко на півночі
У городі непривітнім, чужім.
А хтож йому прикриє сонні очі
Китайкою? Хто плакатьме по нім?

Не клопочись. Як північна година
Мине, хтось двері втворить на розтвір
Прийде Петрусь, Оксана, Катерина,
І Наймичка. Найде їх повний двір.

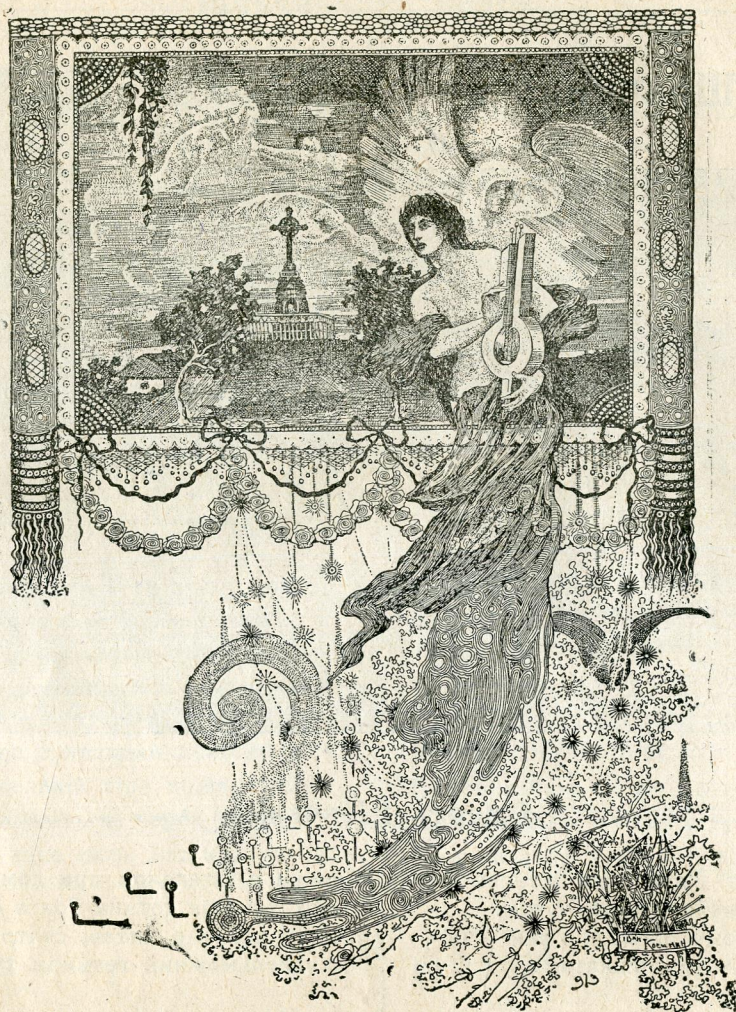
Ярина з Степаном при домовині,
Двох хлопців сотник Гонта приведе,
Палій псалтир читає; свято нині —
Ясновельможний гетьман тут іде.

За гетьманом полковники на конях,
І курінями виступає Січ,
Булави, пірначі михтять в долонях,
І від шабель розвиднюється ніч.

А там народ, цілий народ, як море
Підноситься, іде вперед, шумить...
Не вмер поет, Його втомило горе,
Склонив чоло і задрімав на мить.

Богдан Лейкий.

ЗАПОВІТ.

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій:

І мене в сімї великій,
В сімї вольній, новій,
Не забудьте помянути
Не злим, тихим словом!

Щоб лани широкополі
І Дніпро і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий!

Г Шевченко.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.

СВІТ ДИТИНИ

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Виходить два рази в місяць.

Рідна мова.

Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває,
Той у грудях не серденько, тільки камінь має.
Як ту мову мож забути, котрою учила
Нас всіх ненька говорити, ненька наша мила?

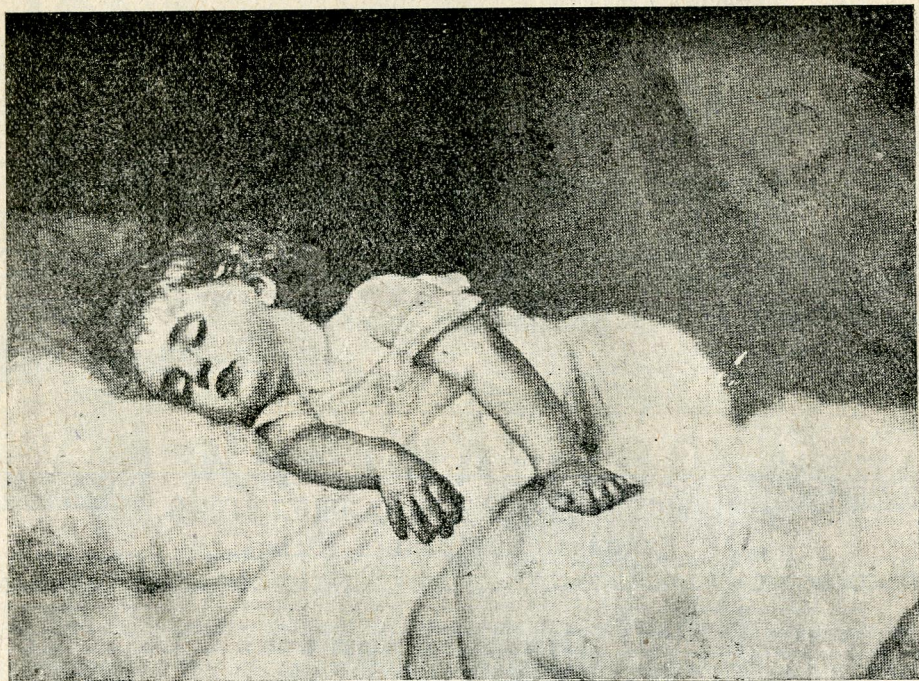
Як ту мову мож забути? Таж звуками тими
Ми до Бога мольби слали ще дітьми малими;
У тій мові ми співали, в ній казки казали,
У тій мові нам минувшість нашу предказали.

Мово рідна, слово рідне, хто ся вас стидає,
Хто горнеться до чужого, того Бог карає;
Свої його цураються, в хату не пускають,
А чужії як заразу, чуму обминають.

Ой тому плекайте, діти, українську мову,
Вчіться складно говорити своїм рідним словом! —
Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває,
Той у грудях не серденько, але камінь має!

Ізидор Воробкевич.

Сон дитини.

Там на дворі буря вие,
Заверуха йде страшна,
В своїм ліжочку спокійно
Спить Оксаночка мала.

Бо її приспала ненька,
Все дбайлива про дочку,
Серед бурі вколисала
Свою ластівку до сну.

Тихше будьте! Бо приснився
Їй чудовий, гарний сон:
Два ангелики з надвору
Заглядають до вікон.

Шепчуть їй: Мала Оксанко,
Ти спокійно-любо спи,
Сну невинної дитини
Стерегти будемо ми!...

Хто в життю своїм невинний
Мов дитя мале буде,
Того ангел від негоди
І від бурі збереже...

Ігорків.

С. Черкасенко.

Гайдамака Федь.

(Присвячується малим воякам).

I.

Маленький був козак
На Україні,
І вславився вояк
Од нині і... до нині.

Було чи їсть, чи спить
Біля мамусі, —
Побідним боем снить,
Хоч тихо скрізь, як в усі.

А встане, то чим-дуж
Летить в подвіре:
Де став, там в хвилю ту-ж
Літає пух і піре.

А Шарик, пес малий,
Теж не ледащо:
Ганяє всіх, дурний,
І сам не знає, на що.

»Де взявся сей козак?» —
Кричать індики.

Обурений гусак
Сичить, а сам на втіки.

А півень зі страху
Гукає: »кури!
Ратуйтеся на даху,
Або летіть за мури!»

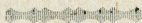
Залякана у край,
Гладка безрога
Забігла у сарай
І славила Бога,

Що вчасно утекла
Від гайдамаки,
І довго бік шкребла,
Що скоштував ломаки.

Такий то наш вояк

Федько завзятий:

Справжнісінький козак,
На вигадки багатий!

(Дальше буде).

Співаночки.

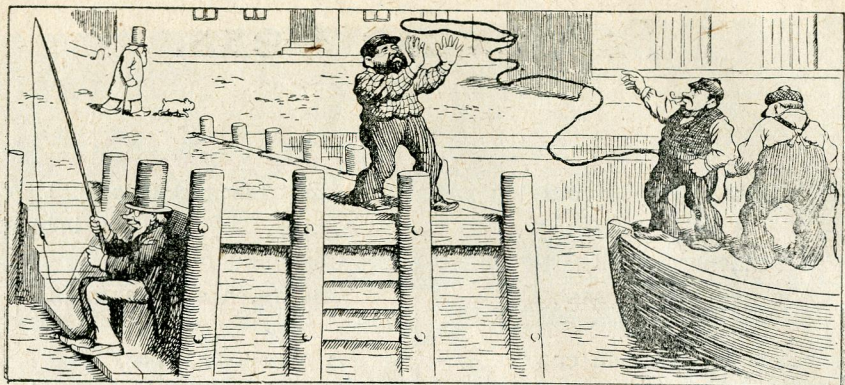
Любі мої співаночки!
Як би в мене сила,
Як би в мене були скарби,
Я би вас купила

Всім дівчаткам-щебетушкам,
Щоб всі вас пізнали,
Щоби разом з пташечками,
Всюди щебетали.

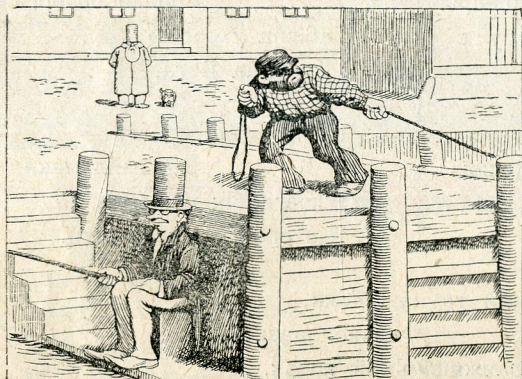
Щоб співали-щебетали
Як птички у полі,
Щоби наша земля рідна
Діждалася волі!

Бо вас, любі співаночки,
Світ широкий знає,
Понад вас нічого в світі
Красшого не має.

Хиткий стовп.

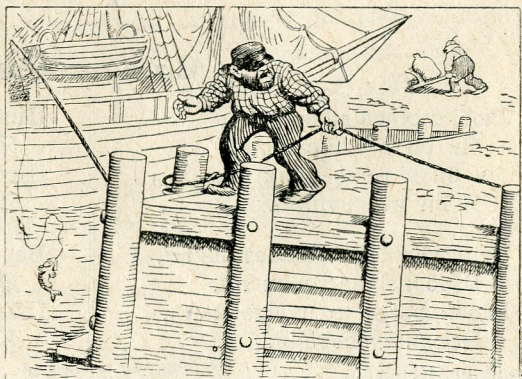

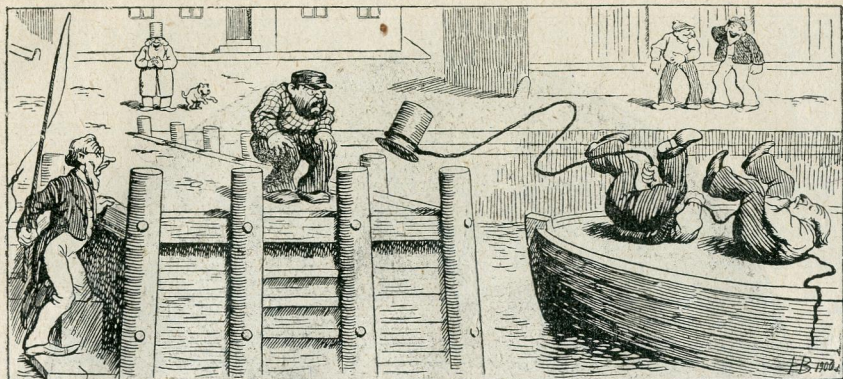
У пристані, край причалу,
Між двома стовпами,
Сидить панок у циліндрі,
Стежить за рибками.

Аж кораблик підпливає
У пристань помалу,
Моряк линву перекинув
На той бік причалу.

А причальник линву хопив
Тай тягне що сили,
Болисть спина, привязати
Спішиться в сій хвили.

Привязав, та що за диво!
 Стоп мов перетяло,
 Двох моряків, що тягнули
 Мов дві грушки впало.

Я. В.

Мій песик.

Єсть у мене песик, песик,
 Чорний хвостик має.
 На подвірю як забреше,
 Кожий утікає.

А такий розумний вдався...
 Лиш що не говорить,
 Все він знає, всіх пізнає,
 Ріжні штуки творить.

Якжеж зветься? Ну, вгадайте!
 Вгадуєте марно!
 Бо мій гарний песик зветься...
 Страх високопарно!

Сагіб, Сагіб! Стань на лапки!
 Неруш і ніздрями!
 Аж як крикну: Забий! Забий!
 Хап кусок зубами!...

Богдан Кулик

Пильна Гануся.

Я школярочка пильненька,
Одіж в мене все чистенька;
Не розхрістаюсь ніколи,
Бо я ходжу вже до школи.
Я вже пишу тай читаю,
»Першу книжечку« вже знаю
Більше як до половини. —
Хоч пестійка я родини,
Але пильно таки вчуся —
Називаюся Гануся!

Я. В.

На совганці.

Під бором-лісом на ставі
Кругом замерзлий лід,
Там Когутинські йдуть усі —
Тай Курячий весь рід.

Чіпляють лижви до лабок
І линуть мов стріла —
Роїться ними весь ставок,
І стриму їм нема.

Забава жваво їм іде,
Бо гладкий лід мов скло,
Хоч гулю не один набе,
Не плаче там ніхто!

Ігорків.

Мудрець.

Стоїть Мошко над водою,
В воду поглядає,
То махає бородою,
То знов щось думає.

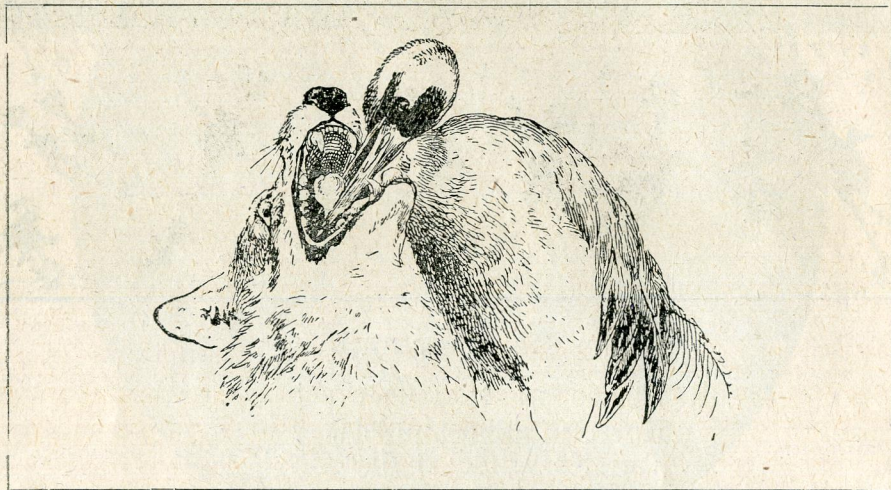
А в кінці зітхнув побожно,
Господу вклонився,
Боже! як би я був риба,
Я-б давно втопився! —

М. Магир.

Байки Езопа.

Вовк і журавель.

Вовк зловив вівцю. Зів її так захланно, що аж кісткою задавився. Горе! Визначив велику нагороду сьому, хто виратує його з біди.

Прийшов журавель на поміч. Щасливо витягнув кість із горла вовкови. Тепер зажадав від вовка заплати. Він справедливо заслужив її.

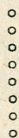
— Що? — засміявся вовк. — Ти безсоромний! Чи не досить тобі заплати, що назад витягнув голову з пащі вовка? Вертай до дому та радій, що я був такий ласкавий і дарував тобі житте.

(Поможи радо в біді, але від лиходія не жди подяки. Будь задоволений, що він іще не пошкодив тобі).

Сонічко.

Ой грій, сонічко, грій,
Гори, доли огрій,
Нашу рідную землю,
Всі звірятка і всі птиці,
Всюди радість сій!

Все, що має життя,
Через тебе дозріває.
Твого світла сяйво любе
Про все дбає, все голубить
І все нагріває.

З чеського переклав К. З.

„Світ Дитини“ є постійним додатком до „Молодої України“.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Зіморовича, 3.

Видає і за редакцію відповідає: **Михайло Таранько.**

З друкарні ОО. Василіян у Жовкві.